

Olyan ez a kép, mintha valami álarcos leányrabló rohanna az üldözői elől, ungon-berken át, vagy mintha valami emberszabású majom futna rablott nőstényével az őserdőben. Pedig nyilván csak holmi sietős útja lehet a fiatal párnak.

Úgy látszik, fejlődéstörténeti emlékek még a legpolgárabb életben is kísértének. Már régesrég megszűnt az ősi élet, de külsőleg még mindig gyakran utánozzuk az ősi mozdulatokat. Akárcsak a kutya, amelyik még a szobában is ugyanazzal a mozdulattal helyezkedik el szőnyeg-fekhelyén, mint valamikor a pusztában.

1933. február 2., csütörtök, 6. old.

Pesti utca

Atavaszi szél végigszáguld a budai hegyeken. Rázza a fákat, zörgeti a tar gallyakat. Lenget, lobogtat mindent.

Négyéves kislány bandukol hegynek fölfelé, szél ellenében, az édesanyjával. Küszködnek a széllel. Nehéz a járás. Alig-alig haladnak előre. Kimelegszenek.

A kislány hirtelen megáll, s öklét rázva, dühösen ezt mondja:

– Mindjárt hozok köteleket, s összekötözöm a fákat, hogy ne fújjon a szél.

•

A társaskocsi megáll a megállóhelynél. Két úr készül felszállani. Két idősebb úr, prémgalléros bundában. Jó ismerősök. Valószínűleg ugyanabban a hivatalban dolgoznak. Talán egyforma rangban is vannak. Mindkettő méltóságos úr. Mindenesetre tisztelik-becsülik egymást. Kissé jobban is a kelleténél. Ez kitérül abból, hogy egyik sem akar felszállani a másik előtt.

– Parancsolj, kérlek – előzködik az egyik.

– Nem, nem, te parancsolj – szabódik a másik.

– Szó sincs róla, csak te utánad – makacskodik az egyik.

– Tiéd az elsőség – nógatja társát a másik.

A közönség mosolyogva szemléli ezt a ma már oly ritka udvariaskodást. Nem türelmetlenkednek. A kalauz azonban végül mégis megsokallja. Fogja az egyik úr karját, és szépen felsegíti. A másik felszáll utána. De még oda-benn is tessékelik egymást.

•

A tejeskocsi fékje elromlott, felszaladt a gyalogjáróra, neki a ház falának. Nem történt nagyobb baj, csak néhány üveg törött el, s két hatalmas kanna habtejszín dőlt ki.

Egyszeribe tejjel-mézzel folyó Kanaán lett a piszkos gyalogjáró.

Honnan, honnan nem, mintha a föld alól bújtak volna elő, szegény asszonyok termettek ott bádog kannákkal, lábasokkal, s szedegették fel a vastag tejszínt. Hogy az utca sarából is belékerült valami, meg egynéhány üvegcserep is, ki bánta.

Aznap a környék minden szegény gyermeke tejszínhabot ebédelt.

1933. március 1., szerda, 6. old.

Körkép

Asétatéren, ha kisüt a nap, gyerekkocsikat tolnak, kutyákat sétáltatnak. Sokféle fajta kutya van a világon. Ezt mindenki tudja. Ámde ha ma valaki végigsétál a déli korzón, semmiféle más kutyát nem lát, mint úgynevezett „trimmel”-t (angol foxterriert).

Néhány évvel ezelőtt a magyar kutyák voltak divatban, a kuvaszok, még régebben a német juhászkutyák, később a japán pincsik s ki tudja, még mi-félék. A divattal haladni kötelező. Ha valamilyen prém divatját mülja, elavult, nemigen illik viselni. Időnként más-más prémbundában jelennek meg a hölgyek. A régi lomtárba kerül, vagy elajándékozzák szegényebbeknek, s a külső városrészekben egyszerűbb nők öltik föl.